చెర

కె.నాగేశ్వరి

ఎలిమెంటరీ స్కూలులోని ఓక్లాసురూమది. మాష్టరు గారు ఇంకారాలేదు. లీడరు క్లాసును ఓ కొలిక్కి తేవాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు. బుద్ధిగా తలొంచుకుని క్లాసు పుస్తకం పుచ్చుకున్న ఓ అబ్బాయి దగ్గరసా వచ్చాడు.

"ఒరేయ్! మురళిగాడు ఈరోజు స్కూలు కొచ్చాడు. మీ దగ్గర చిల్లర డబ్బులు జాగ్రత్త అని అందరికీ చెప్పాను. నువ్వోబుద్ధావతారంవి. మళ్ళీ హెచ్చరిస్తున్నాను. రోజూ ఏదో కొనుక్కొస్తావు. నీ దర్పా అంతా స్కూలులో నే చూపాలా!"

ఇంతలో మాష్టారు క్లాసురూములోకి వచ్చారు. కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నవారు సహితం గప్‌చుప్ అయారు. ఇంతలో ఒక్కబ్బాయి బిక్కముఖం వేసుకుని బితుకూ బితుకూ మని వచ్చాడు. భయం భయంగా అడుగులో అడుగేసుకుంటూ వచ్చాడు.

"ఏరా! నీకెన్ని సార్లు చెప్పాలి. ఏమైనా అంటే నీ తండ్రి తాగుడుగురించి చెప్తావు. మీపిన్ని పెట్టే బాధలు ఏకరువు పెడ్తావు" అని మాష్టారు ముందు తిట్టారు. మళ్ళీ ఆయనే చనువుగా ముందు బెంచీలో కూర్చోబెట్టారు. ఆ అబ్బాయి మాష్టరు అడిగిన వాటికి టకటక సమాధానాలు చెప్పాడు.

స్కూలు వదిలాక మురళి ఆ అబ్బాయి దగ్గర చేరాడు.

"ఏరా! రాజూ, ఇంట్లో అన్ని గొడవలంటావు! నీకు శుభ్రమైన బట్టలులేవు. కడుపునిండా తిండి ఉండదు. నాకైతే మా అమ్మ లేదూలేదూ అంటోంటే బలేకచ్చగా ఉంటుంది."

రాజు మాటాడలేదు. మురళి స్నేహం ఎవరూ చెయ్యరు. రాజుకి కూడా భయమే! ఎందుకంటే తన దగ్గరెటూ డబ్బులుండవు. తీయడం అలవాటు చేస్తాడని అసలు భయం. ఇంతలో ఓ అమ్మాయి వచ్చింది.

"రాజా! రా, నాతో మాఇంటికి." అని పిలిచింది. ఇందాక బుద్ధిగా తలొంచుకుని చదివే అబ్బాయి అక్కడికి వచ్చాడు.

ఆ అమ్మాయి సంబరంగా ఎదురెళ్ళింది.

"అరె! మోహన్ నువ్వింకా ఉన్నావా? స్కూలువదిలాక నీకింక ఎవరితో పలకడం అలవాటు లేదుగా?" అంటూ ఇంకా ఏదో చెప్పబోతే కసిరాడు.

"నీలా స్కూలు నుండి దారి పొడుగునా ఏవో తలతిక్క పనులు చేస్తావా? నీకు టెక్కు ఎక్కువ."

మురళీ ఆ అమ్మాయి వైపు జాలిగా చూశాడు.

"పాపా! వాడికి తలపొగరు జాస్తి". అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా మోహన్ కేసి చూస్తూ. ఆ అబ్బాయి పట్టించుకోలేదు. ఆ అమ్మాయిని చూసి "వస్తావా! ఇంకా ఏమైనా చక్కబెట్టాలా!" అన్నాడు.

"రాజు చూడు పాపం! ఈ రోజు మా ఇంటికి..... " అంటూంటే

"నాకు కథ చెప్తానన్నావు. నేను అదినమ్మి, నీకోసం అమ్మ చేసిన మిఠాయి తెచ్చాను. నన్ను పిలవ్వేం?" అన్నాడు.

"పాపం వాహినిని ఏం అనకు మోహన్!" అని రాజు వాహిని పక్షం మాట్లాడాడు.

"ఈ అబ్బాయెవరు?" అంది మురళిని చూపుతూ!

"నేను మంచాడ్ని కానంటారు. ఎవరూ నాతో మాటాడరు" అన్నాడు మురళి.

"నువ్వు రా! మోహన్ పద!" అంది.

వాహిని ఇంట్లో చిన్నతోట ఉంది. కొబ్బరి చెట్లున్నాయి. వాటి నీడలో అప్పటికే ఆమె ఆట నేస్తాలు కూర్చున్నారు. వాళ్ళమ్మగారు వీధిగుమ్మంలో ఈమె కోసం ఎదురు చూస్తున్నారు. వాహిని పరుగున తల్లికి ఎదురెళ్ళింది. ఆవిడ వాహిని చేతుల్లోని పుస్తకాలు అందుకుని ముద్దు పెట్టుకుంది.

"అమ్మా! నేను వీళ్ళకి మామిస్ చెప్పిన స్టోరీ చెప్పాలి. మరే చూడు మోహన్ నాకోసం మిఠాయి తెచ్చాడు...." అంటూంటే తల్లినవ్వింది. మోహన్ వారి బంధువుల అబ్బాయి.

"సరేలే! నీ సంగతినాకు తెలియదా? వాళ్ళకి నువ్వు పెట్టు. ముందు ముఖం కడుక్కునేది ఉందా?" అని చేయిపుచ్చుకు వాహినికి ముఖంకడిగి, పౌడరద్ది, బొట్టు పెట్టింది.

అందరినీ చెట్టుక్రింద చాపవేసి సమావేశ పరిచి వాహిని దర్పాగా అడిగింది. అప్పటి వరకూ కబుర్లలో ఉన్నవాళ్ళు గప్‌చుప్ అయారు.

"క్రిందటి వారం నేనెక్కడ ఆపాను?" మోహన్‌కి ఆ బెట్టుసరి చూస్తే వొళ్ళు మండింది.

"అసలు నువ్వు చెప్పిందేంటట! ఆ సిండరెల్లా కథ మురిపించి. నీ స్వంత కవిత్వం జోడించి చంపుతున్నావు". మోహన్ కసురుకున్నాడు.

"ఎస్! మనం పిల్లలం పెద్ద పెద్ద కథలు మనకెందుకు. పాపం మురళికి ఈ రోజే కొత్త. మళ్ళీ బిగినింగు నుండి స్టార్టు చేస్తాను." అంది.

"తెలుగులో అఘోరించు. నువ్వు కాన్వెంటులో చదివినంత మాత్రాన తెలుగు రానట్లుంటావేం!" మోహన్ వాహినీల సంగతి అందరికీ తెలుసు. వాళ్ళ పోట్లాట సరదాగా చూస్తారు.

"నువ్వెందు కొచ్చావు? మిఠాయి తెచ్చి దాచేసుకున్నావు. కుళ్ళుబోతువి." వాహిని కయ్యానికి కాలుదువ్వింది. మురళికి ముచ్చటగా ఉంది. చక్కగా వాళ్ళమ్మగారు ముద్దు చేస్తారు. దర్పాగా ఉందా పాప. అందరితో ఒకేలా మాట్లాడుతుంది. క్లాసులో ఒక్కమాటకూడా మాటాడని మోహన్ కెందుకు వాహినిని చూస్తే కోపం? వాడికి గర్వం. హు! పొగరు.

"ముందు తినిగానీ చెప్పవు. అది ఇంత దొంక తిరుగుడుగా చెప్పాలా! ఈ సారి నీ కేది తెచ్చినా కావిడేసుకుని తేవాలి." అని రాజు వాహినికిచ్చాడు. వాహిని వాళ్ళమ్మ గారు కూడా తినుబండారాలు తెచ్చారు. అందరికీ ఇచ్చి వర్ణించి వర్ణించి కథ కొంత చెప్పి ఆపేసింది. పిల్లలంతా చక్కగా తిన్నారు. వాహిని తమ స్కూలులో మిస్ గారు ఎలా చెప్తారో యాక్షన్‌తో చెప్పింది. అసలు కథకంటె అవే బాగుంటాయి అందరికీ! వెళ్తూ వెళ్తూ మళ్ళీ వారం కలుద్దామని అందరికీ టాటా చెప్తోంది. మురళి నెమ్మదిగా వాహిని దగ్గర చేరాడు.

"నేను ఇక్కడెవరివీ దొంగతనం చెయ్యను. నన్ను ప్రతీవారం రానిస్తావా వాహినీ!" అన్నాడు.

"అరె! నువ్వు దొంగతనం చేస్తావా? తప్పుకదూ! రాజు చూడు ఎంత మంచివాడో! అలాగుండాలి" అంది వాహిని.

"అవును! మాఅమ్మ నేను అల్లరి చేస్తానంటుంది. అన్నీ కావాలని గొడవ చేస్తానుట. నేనేది అడిగినా తిడుతుంది." అని మురళి వాహినికి తనగురించి చెప్పాడు.

"పెద్దవాళ్ళని మనం ఏం అనకూడదు. షేమ్! ఈరోజు నువ్వే నా ఫ్రెండ్సందరిలోకి మంచాడవిట. ఏదుంటే అదే సర్దుకోవాలి. మోహన్ చూడు ఏమీ అడగడు. రాజు చూడు వాళ్ళ పిన్ని కొట్టినా ఎదురు చెప్పడు." అని వాహిని ఆరిందాలా మురళికి నీతులు చెప్పింది. మురళి అంటే ఆమె కెంతో జాలి. అభిమానం ఏర్పడ్డాయి,

"నువ్వెప్పుడూ నాతో స్నేహంగా ఉంటే అలాగే వాహినీ!" అన్నాడు మురళి.

★ ★ ★ ★ ★

కాలగతిలో సంవత్సరాలు గడిచాయి. అదే ఇల్లు. అవే కొబ్బరిచెట్లు. పిల్లలు చక్కగా అలాగే ముచ్చటగా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. అయితే వారు వాహినీ. రాజు, మురళికారు. వేరే పిల్లలు. ఈసారి లీడర్‌గా ఓ బాబు కబుర్లు చెప్తున్నాడు అందరూ వింటున్నారు.

గేటు తీసుకుని ఓ యువకుడు వచ్చాడు. చకచకా ఇంట్లోకి వెళ్తోంటే. కబుర్లు చెప్పే అబ్బాయి గబగబా వచ్చాడు.

"ఎవరు కావాలి. వాహిని అత్తయ్య లేవట్లేదు. మాటాడలేదు. ఇంట్లో అమ్మా నాన్నా, నాయనమ్మ లేరు."

ఆయువకుడు ఆ అబ్బాయి ముఖ భంగిమ, పెదవుల కదలిక చూస్తూ, చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"మీ అత్తయ్య బలే ట్రయినింగిచ్చిందిలే! వెళ్ళి మోహన్ వచ్చాడని చెప్పు."

తుర్రుమని వెళ్ళిన అబ్బాయి తూనీగలా ఇట్టే ఎగురుకుంటూ వచ్చాడు.

"అత్తయ్య రమ్మంది. మరే! అత్తయ్యను ఎక్కువ మాట్లాడించకండి. డాక్టరు చెప్పారు"

అన్నాడు.

"మీ అత్తయ్య ముందు నా ఫ్రెండు తర్వాతేనోయ్ నువ్వు పుట్టింది." అని అతడు లోపలికి వెళ్ళాడు.

గదిలో మంచాని కంటుకుని పాలిపోయి ఉందో యువతి.

"వాహినీ!" మోహన్ చనువుగా వాహిని పక్కనే కూర్చున్నాడు.

ఆ అమ్మాయి వెలిసిన బట్టలాంటి పేలవమైన నవ్వు నవ్వింది.

ఆ యువకుడు మాటాడలేదు. వాహిని అరచేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. రక్త విహీనంగా ఉన్న ఆ చేయి స్పర్శజ్ఞానం తెలియనట్లే ఉంది.

కొంచెం సేపు నిశ్శబ్దమే రాజ్యమేలింది.

"పేపరు చూశాను" అన్నాడు గొంతు పెగిల్చుకుని.

ఆ అమ్మాయి హృదయవిదారకంగా అరచేతుల్లో ముఖం పెట్టుకుని రోదించింది. అయితే ఏడవడానికి ఆ గుండె కన్నీళ్ళు కార్చి కార్చి, ఇంకిపోయిందేమో! •విచారంతో నిండిన మనసు మూగబోయిందేమో! అన్నట్లు నిశ్శబ్దంగా ఉందా రోదన.

"మురళి! మురళి!" అంది పొడారిపోతున్న గొంతు పెగుల్చుకుని.

"అవును. నాకు తెలుసు. నువ్వు మురళి మంచివాడిగా మారిపోతాడని. అపురూపమైన వరంలాంటి నీ జీవితకాలమంతా ఎదురు చూడగలవు. మాటలని చేతలలో ఒక్కనాడూ చూపడానికి ప్రయత్నించలేదు." మోహన్ కళ్ళముందు మురళి పరిచయమైన దగ్గర్నుంచీ వాహిని ఎలా మారిపోయిందో జరిగిన సంఘటనలు కదిలాయి. ఆఖరికి రాజా ఆణిముత్యంలాంటి రాజా మరణించాడు. మురళి స్నేహం అయిన వరకూ వాహినికి రాజా ఎంతో అప్పుడు. ఈ మోహనతో గిల్లికజ్జాలు ఎంతో ఇష్టం. రోజా స్కూలుకి

వచ్చేప్పుడు వాహినికి తాయిలం లేకుండా రాలేదు. అమ్మ చేయక పోతే పిప్పరమెంట్లో, బిళ్లలో కొనేవాడు. అటువంటిది తనని కూడా పట్టించు కొనేది కాదు. అయినా తనెప్పుడూ వాహినినీ ఆమె సహవాసాన్నీ వదలలేదు. ఎప్పుడూ మురళి గొడవే! ఆమె అడనేస్తాలు కూడా మురళి స్నేహం వదలమనేవారు

"వాహినీ! ఆ మురళి నా చిల్లర కాజేశాడు. పైగా ఉత్త పోకిరి. నీ దగ్గర కుదురుగా ఉంటాడు. మోహన్ కంటే , రాజుకంటే నీతో తనే స్నేహంగా ఉండాలని నీతో మాయమాటలు చెప్తాడు. అతడిని రానివ్వకు." అని వాహినికి నచ్చజెప్పేవారు. వాహిని వినలేదు. మురళి మారాలి. అదే ఆమె కోరిక.

ఇంక రాజు, పాపం ఇంకో సంవత్సరం అయితే స్కాలరుషిప్పుతో చదివే ఇంజనీరింగు అయిపోవల్సింది. అటువంటి సమయంలో ప్రేమ వ్యవహారంలో దెబ్బతిన్నాడు. ఏమైందో ఎవరికీ చెప్పలేదు. ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు. వాహినిని ఓదార్చగలనా అనుకున్నాడు మోహన్! ఆమె విచారించి, విచారించి ఓ నిట్టూర్పు వదిలింది

"పాపం! రాజు ఉత్త పిరికివాడు. ఎందుకు ప్రాణం తీసుకోవాలి' అంది. తను మంచి ఉద్యోగం అయిందని సంబరంగా చెప్తే!

"నీకేం మోహన్! తెలివి ఉంది. జీవితంలో ఒడుపు తెలుసు" అంది. తను పోల్చగలిగాడు. ఆమె పసితనంలో మురళిని నమ్మింది. ఆ మనసు విరగని పాలలా ఈ నాటికీ అలాగే ఉంది. పేపరులో నీలిచిత్రాలలో లావాదేవీలున్న వ్యక్తులలో మురళి నిర్ధారణఅయాడు. అతడికి కారాగారవాసం. ముందు తను ఆలోచించింది వాహినీ గురించే! ఇంతలో వాహినిలో నెమ్మదిగా చలనం వచ్చింది. మంచం మీద నుండి లేచింది. మోహన్‌కి అతిథిమర్యాదలు చేసింది.

"వాహినీ! నువ్వేమైపోయావోనని దిగులు పడ్డాను. పిచ్చిపిల్లా! పసి తనం ఎంత స్వచ్ఛమైనదో, దాన్ని వెన్నంటి వచ్చే యవ్వనం అతి భయంకరమైనది. వాళ్ళు నీ మాటలు, నీ కబుర్లు వినే స్థితి దాటి పోయారు. అందుకే రాజు అంతస్థులు, అన్నీ మరచి ప్రేమలో పడ్డాడు. మురళి వల్ల నువ్వు బాల్యంలో మా అందరి చేత మాటలు పడ్డావు. యవ్వనం వచ్చిన దగ్గర్నుండీ అతనిని మారమని నువ్వు పెట్టే పోరు నీకు నిందలే మిగిల్చింది. అతడి తల్లి, ఆఖరికి నిన్ను నేలమీద నడిస్తే కందిపోతావని చూసే నీ తల్లి కూడా అనుమానించింది. అయితే మురళి మారి పోతాడా మోహన్! నీలాగ మంచబ్బాయిలా ఉంటాడా! అనే నీమాటల్లో నిజాయితీ నాకు కూడా కనిపించలేదంటే నమ్ముతావా? నాకిష్టమైన బొమ్మని మురళి లాక్కుని విరిచేసేడేమో నన్నంత బాధగా ఉండేది. వాహినీ, మురళి తప్పులు ఒకటయితే కదా లెక్క బెట్టడానికి. చిన్న తనంలో చిల్లర, పెద్దయాక తండ్రి జేబులో నోట్లు తీశేవాడు. ఎక్కడ చిన్న ఉద్యోగం దొరికితే అక్కడే మోసం దొంగతనం. మొదలు పెట్టేవాడు ఆడపిల్లలను పాడు చేసి, వాళ్ళే తన వెంట పడ్డారని తప్పు వాళ్ల మీదికి నెట్టేవాడు. అందరితో ఏమనేవాడో తెలుసా! "వాహినీ మొండిది. పెంకెది. నన్ను మోహన్‌లా ఉండమంటుంది. ఆ మోహన్ గాడికి వాహినిని దక్కనివ్వను. అందుకే వాహినిని ఇంకా నమ్మిస్తాను. పిచ్చిది ఆ భ్రమలోనే ఉంటుంది. వాడే వాడి దోవ చూసుకుంటాడు." అనేవాడు.

వాహినీ అలా మోహన్ వైపే చూసింది. ఏమనుకున్నా మురళి ఇంక మంచిదారికి రాడు. అతి జుగుప్సాకరమైన వ్యవహారం నడిపాడు. ఇన్నాళ్ళూ అతడెలా తిరిగినా, "వాహినీ నేను మారదామంటే పరిస్థితులు అనుకూలంగా లేవు. కొంచెం డబ్బు సంపాదించాక ఇంకేం తప్పు చెయ్యను." అంటే ఆశ మినుకు మినుకు మనేది. తప్పు అతడిదిగా తోచేది కాదు ఇప్పుడు అతికఠిన శిక్ష వేశారు. ఎప్పుడూ ఎంతగానో నచ్చ జెప్పేది.

"మురళీ! నువుమంచాడివి. ఈబలహీనతలను విడిచిపెట్టు" అనేది. చదువున్నా, ఉద్యోగమున్నా, తనకోగుర్తింపున్నా మురళిని మంచిగా మార్చడమే వాహినికి గమ్యంగా ఉండేది

"మురళి నన్ను ప్రత్యేకంగా చూస్తాడు నేనంటె ఎంతో అభిమానం" అని మురిసిపోయేది. స్నేహితులు, స్నేహితురాండ్రు వాహిని సలహాలు వినేవారు. ఆమె గుర్తించి వాపోయేవారు . దేనికి మనసు వికసించలేదు. ఆ మురళి బాగుపడడం ఇది తన ఆశయం తీరిందని తృప్తిపడడం ఈ జన్మలో జరగదు. పోనీ అతగాడిని ప్రేమించిందా? అంటే అదీలేదంటుంది. అతడు మంచివాడుగా మారి, తనకంటే అందమైన. చదువుకున్న అమ్మాయితో సుఖంగా ఉంటే తనకదే చాలుట." "ఏమిటో వెర్రిమాలోకం". అనుకునేవారు.

తండ్రి పోయాడు. వదిన గారు వచ్చినా, ఆమెకు వాహిని తత్వం తెలుసు ఆమె స్వేచ్ఛా స్వాతంత్రాలకు ఎట్టి అడ్డంకులు లేవు.

మేనల్లుడు మనోజ్ పుట్టాక వాహిని ఈ ప్రపంచం మరచింది. మనోజ్‌కు సంరక్షణ చేయడం అతడికి అన్నీనేర్పడం ఇవే ఆమె కాలక్షేపం. మనోజ్ కూడా అయిదో ఏడు వచ్చిన దగ్గర్నుండీ. వాహినికి డిటో గా తయారయాడు పిల్లలను పోగుచేయటం, కబుర్లు కథలు, నవ్వులతో ఇల్లు మార్మోగిపోవాల్సిందే! ఉద్యోగ రీత్యా దూరంగా వెళ్లిన మోహన్ వాహిని నుండి జవాబురాక పోయినా ఉత్తరాలు వ్రాయటం, ఆమె కబుర్లు మరవలేదు. పేపరు చూసిన మోహన్ వాహిని గురించి దిగులుతో వచ్చాడు. మురళికి పడినశిక్ష కంటే, అతడ్ని నమ్మినందుకు వాహిని తనను తనే శిక్షించు కొంటుందని తెలుసు.

"వాహినీ! నువ్వు చూడు నీకేం కావాలో నీకే తెలియదు నలుగురితో కబుర్లు, అందరూ మంచిగా ఉండాలని అనుకోటం ఇదే జీవితం కాదు. నువ్వు చూసిన జీవితం ఎంత! ఆమాటకొస్తే నేనూ గొప్పవాడ్ని కాను చిన్నతనం నుండీ నువ్వు నాతో స్నేహం చెయ్యాలని శాసించే వాడిని. నువ్వు నా తత్వం మంచిదికాదని తిట్టేదానివి. నాకు ఇన్నీ నేర్పి, ఇప్పుడిలా మూగబోతే ఎలా వాహినీ! మురళిని మర్చిపో! అతడికి నీముఖంలో నవ్వుచూడాలనే సహృదయతలేదు అదృష్టంలేదు. నిన్ను నమ్మించి, నీ ఆశలు నట్టేట ముంచాడు. తల్లికి పనికిరాని, అమాయకపు సంతానం మీదే భ్రాంతి ఉంటుంది. ప్రతీ స్త్రీకి అంతర్గతంగా మాతృభావనే అధికంగా ఉంటుంది. ఇకనైనా మురళి పట్లనీకున్న స్వచ్ఛమైన అభిమానాన్ని 'లోకుల్నచే రంగులు పూయించి కలుషితం చేయకు" అలా ఆమెతో కబుర్లు చెప్తూనే ఉన్నాడు. చివరికి వాహినే అడిగింది.

"ఇన్ని కబుర్లు ఎప్పుడు నేర్చావు." స్వచ్ఛని మందహాసం ఆ ముఖంలో చోటు చేసుకుంది.

నేర్పితే, నేర్పితే ప్రపంచంలో మిగిలేదంతామంచే! అవినీతి ఇలా విలయతాండవం చేయదు. నాలో దాగిన మమకారమే నేర్పితే, నువ్వెప్పటికీ నాదానివి కావాలనే తాపత్రయమే చెప్పింది" అన్నీ మరచి అతడిదోసిట్లో ఆమె ఆనంద బాష్పాలు రాల్చింది. మురళి మిగిల్చిన విషాదానికి అవిధంగా తెరపడింది. □